

**[Madsen-Mygdal.]**

mig at være nogen som helst Grund til at tvivle om, at vi i Øjeblikket staar midt i eller maaske rettere umiddelbart foran en ny Erhvervskrise, en Erhvervskrise, der er lige saa alvorlig eller sandsynligvis endnu mere dybtgaaende end Krisen i 1926—27 efter Kronestigningen. Nu ved jeg nok, at der er visse Kredse her i Landet, ogsaa her i Rigsdagen, der mener, at det er urigtigt at tale om Krise. Vi skal ikke tale saa meget om Erhvervskrise, siger man, for det kan let skade vort gode Humør. Jeg maa heroverfor bemærke, at hvis nogen tror, at de nuværende økonomiske Vanskeligheder blot skyldes Stemninger og Følelser, som det blot gælder om at snakke sig fra eller tie sig fra, tager de helt og aldeles fejl; der ligger desværre anderledes haarde og ubønhørlige Kendsgerninger bag den Situation, som vi nu oplever, og jeg maa sige, at jeg med Beklagelse har bemærket, at man fra Regeringens Side synes at være tilbøjelig til at mene, at man bør tale saa lidt som muligt om Krise, om Erhvervslivets Vanskeligheder og om den store og voksende Arbejdsløshed, som er en Følge deraf.

For ikke ret mange Dage siden stod der i Regeringens Hovedorgan her i København en Bemærkning, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse. Der stod:

„Efterhaanden begynder det vistnok at gaa op for en Mængde Mennesker, at det egentlig er meget skadeligt i Tide og Utide at raabe op om Krise og Krise og alle Haande andre Vanskeligheder. Vi vil absolut ikke paastaa, at vi ikke har Krise, men vi er ved at tro, at en meget stor Procentdel af den Krise, vi har i Danmark, har vi selv fremkaldt.“

Og senere hedder det i samme Artikel i „Social-Demokraten“ om Landbrugskrisen:

„Landboerne jamrer sig ogsaa højt. Nu paastaar ældre erfarne Folk, at der aldrig var noget Aar, hvor Bønderne ikke klagede. Snart over Regnen, snart over Tørken, snart over Priserne, snart over Mangel paa Afsætning. Og hvis, siger de ældre Folk, der skulde komme det Aar, da Bønderne ikke klager, ja, saa maatte der virkelig være noget galt paa Færde!“ Saaledes ser Regeringen altsaa paa Situa-

tionen, den finder det egentlig ganske hyggeligt og rart, saa længe man hører Klagerne ude fra Landbruget; man vilde blive helt forskrækket, hvis der en Dag blev stille og der slet ingen Lyd kom mere, thi saa maatte der være noget virkelig galt paa Færde.

Disse Udtalelser forleden i „Social-Demokraten“ viser jo, at der maa være foregaaet en mærkelig Forandring indenfor Socialdemokratiet. Jeg bed ogsaa Mærke i, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, Hr. Fisker, heroppe fra oplæste en Udtalelse af en Landboforeningsformand i Sønderjylland, der siger de meget fornuftige Ord: En Regering, ligegyldigt hvad Partifarve den har, kan ikke forandre daarlige Tider til gode. Dette er rigtigt, men det er første Gang, jeg hører det sagt fra socialdemokratisk Side. Det var ogsaa kun et Citat, men jeg forstod, at den højtærede Ordfører var enig i, at det kan en Regering ikke. Det er netop det, vi altid har hævdedet, men vi har ganske vist ogsaa hævdedet, at hvis Befolkningen er tvunget til at indrette sig paa daarlige Tider, er Regeringen ogsaa nødt til det. Det har vi krævet, det maa den ærede Ordfører ikke misforstaa, og det vil vi ogsaa kræve, naar vi nu igen staar overfor daarlige Tider. I øvrigt er det mærkeligt, at Socialdemokraterne nu er blevet saa bange for at Tale om Krise og Arbejdsløshed. Der er ikke et eneste Medlem her i Tinget, der kan huske, at Socialdemokraterne tidligere har været bange for at tale om Krise og Arbejdsløshed, de var i hvert Tilfælde ikke bange for det før Valget i 1929, skønt Forholdene den Gang var ganske anderledes. I 1929 havde vi lige overstaaet den Erhvervskrise, som Kronestigningen havde frembragt; den Gang var der indtraadt gode Tider i alle vore Hovederhverv, og den Gang havde vi et Aar, om hvilket Industrieretningen siger, at det var det bedste, vi havde haft i mange Aar; den Gang var Arbejdsløsheden lille og stærkt aftagende, hvad der er fuldstændig det modsatte af, hvad der er Tilfældet i Dag, men den Gang var Socialdemokraterne aldeles ikke bange for at tale om Krise; det var alt sammen Nød og Elendighed den Gang. Det kunde virkelig se ud, som om Socialdemokraterne har det paa den Maade, at naar der ingen Krise er, eller den er overvundet, gælder det blot om at raabe højt om den, men naar vi staar umiddelbart